

АНТОН ПАВЛОВИЧ ЧЕХОВ ЩЕРКА НА АЛБИОН

Превод от руски: [Неизвестен], —

chitanka.info

Пред къщата на помещчика Грябов спря разкошна каляска с каучукови шини, дебел кочияш и кадифена седалка. От каляската изскочи предводителят на дворяните от уезда^[1] Фьодор Андреич Отцов. В пруста го посрещна сънлив лакей.

— Господарите тук ли са? — попита предводителят.

— Съвсем не. Госпожата замина с децата на гости, а господарят с мадмоазел гувернантката отиде за риба. Още от сутринта.

Отцов постоя, поразмисли и тръгна към реката да търси Грябов. Намери го на две версти от къщи, щом наближи реката. Отцов погледна от стръмния бряг на долу и като видя Грябов, избухна в смях... Грябов, едър, тлъст човек с много голяма глава, седеше на пясъка, подвил по турски крака под себе си, и ловеше риба. Шапката му бе килната на тила, връзката — извъртяна встрани. До него стоеше висока тънка англичанка с изпъкнали рачешки очи и голям птичи нос, който приличаше по-скоро на кука, отколкото на нос. Беше облечена с бяла муселинова рокля, през която ясно прозираха мършавите ѝ жълтеникави рамене. На златния ѝ колан висеше златно часовниче. Тя също държеше въдица. Около тях цареше гробна тишина. И двамата стояха, без да помръднат, като реката, където се виждаха плувките им.

— Искаш, ама няма! — засмя се Отцов. — Здравей, Иван Кузмич!

— А... ти ли си? — попита Грябов, без да вдигне очи от водата. — Пристигна ли?

— Както виждаш... А ти още продължаваш с твоите глупости. Не се ли отказа?

— Дяволска работа... Цял ден ловя, от сутринта... Днес нещо не върви. Нищо не съм уловил ни аз, ни тая кикимора. Седим, седим, поне да имаше за какво! Просто да пукнеш.

— Ами зарежи тая работа! Хайде да вървим да пием водка!

— Почакай... Може пък да хванем нещо. Привечер рибата кълве повече... Седя тук, братко, още от сутринта! Такава скука е, че не мога да ти я опиша. Дяволът ме е пристрастил към това нещо! Знаем, че е празна работа, ама седя! Седя като някакъв подлец, като каторжник и гледам водата, същински глупак! Трябва да вървя на сенокос, а аз ловя риба. Вчера в Хапонево имаше църковна служба и аз не отидох, а останах да клеча тук с ей тая скумрия... с тая вещица...

— Ама... ти да не си полудял? — попита Отцов и сконфузено хвърли поглед към англичанката. — Да ругаеш пред дама... пък и нея самата...

— Да върви по дяволите! Все едно, тя не разбира бъкел руски. Хвали я, ругай я — все тая! Та виж носа ѝ! Само от него можеш да припаднеш! Седим по цели дни двамата, поне една дума да кажеше! Стои като плашило и пули зъркели към водата.

Англичанката се прозя, смени червейчето и заметна въдицата.

— Чудя ѝ се, братко, на акъла! — продължаваше Грябов. — Десет години живее в Русия глупачката, поне една руска дума да беше научила!... Някое наше аристократче като иде там, и тоз час се научава да плещи по тяхному, а те... дявол ги знае! Ти виж носа ѝ! Носа ѝ виж!

— Е, стига де... Неудобно е... Какво си се заял с жената?

— Тя не е жена, а мома... За годеници сигур мечтае, дяволската кукла. И на някаква гнилоч лъха от нея... Намразих я, братко! Не мога да я гледам равнодушно! Като опули срещу мен зъркелите си, веднага ми приглява, сякаш съм ударил лакътя си в перилото. И тя обича риболова. Виж я: хвърля въдицата, сякаш свещенодействия! Гледа на всичко с презрение... Стои, никаквицата, и разбира, че е човек, значи цар на природата. А знаеш ли как се казва? Уилка Чарлзовна Тфайс! Пфу... Човек не може да го издума!

Дочула името си, англичанката бавно възви нос към Грябов и го изгледа с презрителен поглед. От Грябов тя вдигна очи към Отцов и обля и него с презрение. И всичко това — безмълвно, важно, без да бърза.

— Видя ли? — попита Грябов през смях. — Пада ви се, значи! Ама че кикимора! Само заради децата държа тоя тритон. Ако не бяха те, нямаше да я допусна на десет версти от имението си... Носът ѝ е като на ястреб... А талията? Тая кукла ми прилича на дълъг пирон. Човек направо да я вземе и да я забие в земята. Чакай... Струва ми се, че кълве...

Грябов скочи и дръпна пръта. Кордата се изопна... Грябов дръпна още веднъж и не можа да измъкне въдицата.

— Закачила се е! — рече и се намръщи. — За камък, изглежда... Дявол да го вземе...

Върху лицето му се изписа състрадание. Като въздишаше, неспокойно се движеше и мърмореше проклетия, той започна да тегли

кордата. Но това не даде никакъв резултат. Грябов побледня.

— Много жалко! Трябва да влизам във водата.

— Зарежи тая работа!

— Не бива... Тъкмо привечер започва да кълве... Бре, че я свършихме, прости ми, Господи! Ще трябва да вляза във водата. Налага се! Да знаеш как не ми се ще да се разсъбличам! Трябва да натирим англичанката... Неудобно е да се разсъбличам пред нея... Дама е все пак!

Грябов свали шапката и вратовръзката си.

— Мис... ааа... — извърна се той към англичанката. — Мис Тфайс! Же ву при^[2]... Е, как да й кажа? Как да ти кажа, че да ме разбереш? Слушайте... нататък! Дръпнете се нататък! Чуваш ли?

Мис Тфайс обля Грябов с презрение и издаде носов звук.

— Какво? Не разбирате? Махай се от тук, на тебе казвам! Трябва да се съблека, кукло дяволска! Нататък върви! Нататък!

Грябов дръпна мис за ръкава, посочи й храстите и приклегна: иди, значи, зад храстите и се скрий там... Като мърдаше енергично веждите си, англичанката изстреля една дълга английска фраза. Двамата помешчици прихнаха.

— За пръв път през живота си чувам гласа й... Ама че гласец! Не разбира! Е, какво да я правя?

— Остави, ти казвам! Да идем да пийнем водка!

— Не бива, сега риболовът трябва да потръгне... Свечерява се... Е, как ще заповядаш да постъпя? Ама че работа! Ще трябва да се събличам пред нея...

Грябов свали редингота и жилетката и седна на пясъка да събуе ботушите си.

— Слушай, Иван Кузмич — каза предводителят, като се кискаше в шепата си. — Това, драги, е вече гавра, издевателство.

— Кой й е крив, че не разбира. Това да им е за урок на чужденците!

Грябов свали ботушите, панталоните, смъкна бельото си и се озова в адамов костюм. Отцов се улови за корема. Беше почервенял от смях и срам. Англичанката замърда вежди и запремига... Върху жълтеникавото й лице пробяга надменна презрителна усмивка.

— Трябва да посвикна със студената вода — рече Грябов, като се тупаше по бедрата. — Кажи, моля ти се, Фьодор Андреич, защо всяко

лято по гърдите ми се появяват обриви?

— Влизай по-скоро във водата или се прикрий с нещо! Говедо!

— Поне да се беше засрамила, подлата! — каза Грябов, докато нагазваше във водата и се кръстеше. — Брр... студена вода... Виж я как си мърда веждите! Не се отдръпва... Стои над тълпата! Хе-хе-хе... Дори за хора не ни смята!

Нагазил във водата до колене и изпънат в целия си огромен ръст, той намигна с едното око и рече:

— Това, братко, да не й е Англия!

Мис Тфайс хладнокръвно смени червейчето, прозя се и заметна въдицата. Отцов се извърна. Грябов откачи куката, потопа се и излезе от водата със сумтене. След две минути вече седеше на пясъка и отново хвърляше въдицата.

1883

---

[1] Териториално-административна единица в царска Русия. ↑

[2] Моля ви... (фр.). ↑

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.